

Regina Krónika

reginamundiplebania.hu
facebook.com/regmun14

A Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja
XIX. évfolyam 12. szám 2018. december 2.

Istentől megáldott, kegyelmekben gazdag, boldog, békés ünnepeket kívánunk minden kedves Olvasónknak!

Advent első vasárnapja

Idén december 2-án veszi kezdetét az advent, amely a karácsonyra való lelki felkészülés négy vasárnapon át tartó időszaka. Jézus születésének ünnepére, az erre az időszakra jellemző katolikus szertartásokkal és szokásokkal készülünk, melynek része a böjt, a bűnbánat és a tettekben megnyilvánuló jócselekedetek.

Adventünk hasonlítson Máriaéhoz

Jézus fogadásának alapfeltétele, amit Gábor angyal is mond: „kegyelemmel teljes”.

Az Atya tiszta lélekbe, tiszta testbe akarja küldeni Fiát. A Szentlélek tiszta szívbe akarja elindítani az Istenfia életét.

Ha befogadni akarjuk Jézust, tisztává kell tennünk lelkünket. Őszinte lelkiismeret-vizsgálásra lesz szükségünk és alázatos bűnbánattal kell belépnünk a gyóntatószékbe. Isten ajándéka: „Vegyétek a Szentlelket, akiknek megbocsátjátok bűneit, meg lesz bocsátva a mennyben is.”

Az Atya nem vak engedelmisséget vár Máriától, hanem szabad akarati döntést. Kimondja: „legyen nekem a te igéd szerint”. Aki megteremtett téged akaratom nélkül, nem üdvözít akaratom nélkül. Jézust befogadni csak teljes elszántsággal, Isten akaratának teljes elfogadásával lehet. Isten nem kényszerít, de várja igenemet.

Mária mindenre vigyáz, hogy védje és ne ártson fia növekedésének. Étkezésével, pihenésével előmozdítani akarja, hogy majd egészségesen szülessen. Teszemre, életvitemre figyelek, mit is vár tőlem Jézus?! Mértékletességem, pihenésem, szórakozásom méltó legyen az Ő lelkemben lakásához!

Isten a Szeretet és aki a szeretetben él, Istenben él és az Isten őbenne. Mária nem várja, míg Erzsébet kéri, maga keresi az alkalmat és megy, szíve alatt hordozva Jézust szolgál, mert úgy látja, szükség van rá. Jézust hordozva nekünk

is a szeretetszolgálat alkalmait kell megkeresnünk.

Mária be nem fogadottként istállóban hozza világra fiát. Nem anyagi gazdagságot és nem előkészített kényelmes körülményt várva hozza a világra. Hajléktalan, menekült, szegény, vagy bármilyen idegen személy is, lakás is, utca is alkalmas hely, hogy átadjuk másoknak Krisztust. Mária is átadja, bemutatja Őt a pásztoroknak, a hozzá jövő napkeleti bölcseknek.

Tanuljunk Jézus-várást Máriától!

Gyulay Endre

Forrás: <http://www.ipcszeged.hu/index.php/letoltesek/segedanyagok/adventi-anyagok/adventi-fuzet-2016>

Dsida Jenő: Közeleg az emberfia

Tudom, hogy közeleg már a jó ember fia, aki nem tőlem és nem tőled kap életet. Néhány pásztornak, akik sohasem ölték nyulat, nem hordoznak emberölő szerszámot, megjelenik az angyal és megjelenik a csillag és tele lesz dallal a decemberi hegyoldal. Csak ránézünk a kisdedre

és tudni fogjuk, hogy Ő az.

Eljönnek az acéltrösztök fejedelmei, a petroleumbányák frakkos császárai s könnyel a szemükben letérdelnek elé. Mert Ő lesz, akinek legtisztább kék a szeme,

legerősebb lészen a karja és szelíd arcáról ragyog

az örök építők acélos vidámsága.

Ő megmutatja minden vándornak az utat,

minden töprengőnek az igazságot, minden

haldoklónak az életet. Ő megmagyarázza

nekünk a gépek dalának igazi értelmét, megmagyarázza és megáldja a fáradt költőt

legsajgóbb szavait és mosolyogni fog és kék

fehér galamb fog ülni a vállán kétfelől.

Ő nem ad országot nekünk, hanem otthont,

nem ad fegyvert, hanem kenyeret.

Ma még sírunk, mert a mosolygás nem én vagyok.

Ma még sötét

van, mert nem jöttem világosságnak,

hanem hogy bizonyosságot tegyek a világosságról.

Már közeledik az éj, mely szüli a Hajnalt.

Eljön Ő, minden bizonnal eljön.

Az ötödik evangélium

Így szoktuk titulálni a szentföldi zarándoklatot: ötödik evangélium.

Gondolom, a kedves olvasónak is van kedvenc evangéliumi részlete, olyan szentírási szakasz, amelyet szívesen hallgat, már többször is elolvasta, esetleg fejből tudja idézni.

Egy ilyen szentírási részlet a helyszínen, ahol az események lejátszódtak, ahová a Szentírás a hagyomány szerint elhelyezi ezeket, még inkább magával ragadja az embert. Az ott átéltek után itthon újra olvasva, ismét hallva más-képp éljük meg, éljük át a Szentírást. A szentföldi zarándoklat után a kánai menyegzőn tett csodáról szóló evangéliumi részlet vagy Urunk színeváltozását megidéző örömhír hallatán újra és újra átéljük a Szentföldön tapasztaltakat.

Keresztelő Szent János fogantatásának és születésének története engem mindig nagyon magával ragadott: attól kezdve, hogy Zakariás megnémul, Mária elmondja a Magnificatot, egészen addig, hogy Zakariás táblát kér, és ráírja, János legyen a neve, ezt követően megszólal, és elmondja hálaénekét a Benedictust. Többször is megkönnyeztem a történetet, és többször hittel, reménnyel töltött el. Adventi hajnali miséken mindig elhangzanak a kapcsolódó evangéliumi szakaszok. Most ott jártam, azon a helyen, ahol Keresztelő Szent János született. Az itt épült templom körül a világ szinte minden nyelvén olvasható a Magnificat, és az én lelkem is magasztalhatta az Urat a maga szerény eszközeivel.

„Mester, jó nekünk itt lenni! Csinálunk három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” (Mk 9,33) Milyen sokszor éreztem, hogy jó az Úr jelenlétében lenni, és azt sem bántam, hogy én nem látom a tanítványokat és Illést, illetve Mózeset sem – bár lehet, hogy ők is jelen voltak. A Tábor-hegy felemelő volt: ahogy egyre feljebb értünk, egyre többet láttunk a környező tájból. Az Urunk színeváltozása helyszínén épült bazilikát gyönyörű, gondozott kert veszi körül. Jézus ragyogása máig,

sőt örökké hat. Ha engedjük, bennünket is megérint és elkápráztat.

Golgota! A Via Dolorosán végzett keresztút ezentúl minden keresztút elmondása során eszembe fog jutni! Norbert atya, aki az imádságot vezette, felhívta a figyelmünket, hogy mi is olyan körülmények között járjuk végig a keresztutat, ahogy Jézus is végigjárta: a bazáron keresztül, az árusok között. Vihettük a saját keresztjeinket Jézus nyomán. Azt is kihangsúlyozta, hogy imádság közben ne figyeljünk semmi másra, ne hagyjuk, hogy bármi is elvonja figyelmünket. Ezért aztán az egyes stációk között a Fájdalmas rózsafüzért imádkoztuk. Sikerült csak az imádságra összpontosítanom, nem néztem az árukínálatot, és nem figyeltem a zajokra sem. Így igazi, maradandó lelki élményt jelentett a Keresztút.

Nagy béke költözött a lelkembe a Genezáreti-tó környékén: Péter megvallja Jézusnak, hogy szereti, illetve elmondja azt is, hogy kinek tartják a tanítványok Jézust: Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia (Mt16,16). Ezt válaszolja Péter Jézus kérdésére. Olyan magától értetődő volt a tó partján ez a mondat. Jézus vízen járása is nagyon megérintett a Genezáreti-tavon való hajózás során, bár mi nem viharban hajóztunk. „Bízatok, én vagyok, ne féljete!” Ezt mondta Jézus, amikor a vízen járva közeledett a tanítványok viharban hánykolódó hajójához.

Az Olajfák hegye Urunk vérrel verejtékezésének helyszíne. Nagy kegyelem itt szentmisén részt venni. Végiggondolva az utolsó vacsora és az azt követő órák eseményeit, az apostolok gyarlóságát, esendőségét, a napjainkban is üldözött keresztények szenvedéseit, felmerül a kérdés, mit is vár tőlünk Isten, hol a helyünk, tudunk-e Jézusról tanúságot tenni? A zarándokok, akik ellátogatnak ide, vajon mit visznek magukkal? Csak az ősi fák látványát, vagy látják ezek között a fák között az értünk szenvedő Krisztust is? És mi láttuk?

Szentmise a Pásztorok mezején! Mi-

KARITÁSZ-FELHÍVÁS

December 8-án szombaton és december 9-én vasárnap lesz templomunkban a **tartós élelmiszerek gyűjtése**.

Szeretettel kérjük a kedves híveket, hogy a kihelyezett kosárba, ill. perselybe tegyék adományukat, amit karitászcsoportunk oszt szét a rászorulóknak között.
A jó Isten fizesse meg nagylelkűségüket!

lyen más ott minden, mint ahogy az ember itthon a zord decemberi időjárásban elképzeleli. Mi, Európában, a saját földrajzi viszonyaink között, havas karácsonyt kívánunk. A Pásztorok mezején Urunk megszületéséhez a hópihéknak semmi köze sincs. Ahhoz, hogy szívünkben karácsonykor a szentestén megszülethessen a Kisjézus, nincs szükség havazásra. A hangulatunkat kellemessé teheti a fehér karácsony, de a Megváltó születésének megünneplése nem hangulat kérdése.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok plébániánk minden tagjának és minden kedves olvasónak áldott adventi készülést, hogy szívünk betlehemi járszol legyen, ahová megszületik az, „aki után a föld epedett”.

Makai Katalin

„JÓT TENNI JÓ”

A Regina Mundi Plébánia karitászcsoportja kéri a kedves híveket, hogy akinek tudomása van a plébánia területén élő segítségre szoruló családról, magányos idős, vagy beteg testvéréről, jelezze azt a plébániahivatalban, vagy a csoport vezetőjénél (H. Kovács Zsuzsanna, telefon: 06-20/578-4141).

Ünnepek

A mindennapi – gyakran mintha fejeveszett – rohangálás közepette olykor megállunk és elgondolkodunk. Ez az ünnep egyik legfontosabb funkciója – valljuk meg. Az ünnep „tartalma” a témát kínálja csupán: mást karácsonykor és mást húsvétkor, mást egy születésnapon és mást, mondjuk, március 15-én. Tőlünk függő vagy éppen rajtunk kívül álló okokból egyes ünnepek idővel kihullanak a naptárból: a rég meghalt nagybácsi névnapja, vagy, mondjuk, egy olyan dátum, amelyre nem ildomos emlékezni. Ilyen volt évtizedeken át Kapisztrán Szent János emléknapja. Hogy mindenki értse: október 23-a.

Az 1956-es forradalom és szabadságharc vérbefojtása, a rendteremtésnek nevezett bosszú és megtorlás után évtizedekig ez a nap mintha nem létezett volna. Nyilvánosan sehol nem ejtettek szót róla, ismerősök körében sem sűrűn, „az ember sohasem tudhatja...”, mert hát igaza volt a költőnek, hogy „ahol zsarnokság van, ott zsarnokság van...” Aztán, amikor a diktatúra – újból biztonságban érezve magát – kissé hátradőlt a székében, akkor is legfőljebb a legszűkebb családi-baráti körben emlékeztek így vagy úgy: nálunk apám november 4-éig minden este gyertyát gyújtott. – Ezt az időszakot manapság sokan hajlamosak puha diktatúrának nevezni.

Nem állhatom ezt a kifejezést, „puha diktatúra”, olyan ellentmondásos, mint az imádságos káromkodás vagy a dicső ocsmányosság például. A puha valami kellemes érzést ébreszt az emberben, puhán fog körül a karácsonyra kapott jó meleg sál, a nyakamba csimpaszkodó gyerekek vagy a feleségem karja. Az a diktatúra nem puha volt, legfőljebb ernyed, petyhüdt – vagyis annak sem volt jó, ami volt. (Mert lássuk be, diktatúrák olykor akár még jó dolgokat is rá tudtak erőszakolni a népekre...)

De ez a legutóbbi – nem merem mondani, hogy az utolsó – nem ilyen volt. Ezt most, egykori legnagyobb ünnepének századik évfordulóján éppen idő-

szerű megállapítanunk. Már csak ezért se menjünk el szó nélkül november 7-e mellett. „Petyhüdtlen kókadoznak az Auróra ágyúi” – mondta a nyolcvanas évek legelején barátom, mikor valamilyen hivatalos útból hazatért Leningrádból. Büszke vagy csak kötelességtudó vendéglátói megnézették vele a világforradalom szimbólumát, a híres hadihajót, amely a nagy októberi szocialista forradalom (akkor csupa nagy betűvel) első diadalmas lövéseit leadva 1917-ben irányt mutatott a jövőnek. Az az irány zsakutjának bizonyult, amelybe emberek százmillióit űztek bele öntudatos, de legalábbis erőszakos történelemformáló világmegforgatók. De a barátom – hosszas élménybeszámolója szerint – látta, amit látott: a kivénhedt Auróra szemléletesen jelenítette meg számára egy véres szájjal és kézzel hirdető és megvalósítani próbált rémálom csődjét.

A monstrum impotenciáját oly szemléletesen kifejező képre, a petyhüdtlen kókadozó ágyúkra gondolok most én is november 7-én – de nincs bennem semmi öröm, még egy kis jól eső káröröm sem. Mitől is lenne? Nem érezhetem azt, hogy legyőztük volna a monstrumot – csak túléltek. Nem, az egyszerűen összeomlott. És a történelem tragikomédiája, hogy nem kitervelőit és megkonstruálóit temette maga alá, hanem azokat, akiket évtizedeken át sikerült a félelem fékén tartani ezzel a monstrummal. Mára végképp kiderült, hogy mit jelentett a „világ proletárjai egyesüljetek” jelszava: a kizsákmányolás világméretűvé válását. Mára (ami akkor még holnap volt) valóban „nemzetközivé lett” a világ, a mi jókora házunkban is igen sok külföldi él, néhányukról a közös képviselő se tudja, honnan is érkeztek és miből is élhetnek, az utca túlsó végén lakó barátom szomszédairól ugyanez elmondható, Stuttgart közelében élő hajdani osztálytársam pedig már-már a kisebbséginek érzi magát – Németországban, német feleségével együtt...

A magyar (és a többi kelet-közép-

európai társadalmat) harminc éve még „hivatásos forradalmárként” uralók – illetve többnyire már csak leszármazottaik, jogutódaik – azóta a monstrum ledöntőinek szerepében pózolnak. És máshonnan jött korunk-hőseivel együtt, újabb, bármikor ismét sutba dobható eszméket hangoztatva – most például a „nyílt társadalom” a slágerük – igyekeznek kiforgatni az évtizedeken át gyötört nemzetet, sőt: nagyobbra törve, már Európát – maradék javaiból. A változtatható arcú Lenin közben dörzsöli a kezét: győztünk.

Mi pedig? Mi pedig álljunk meg. Gondolkozzunk el. Hiszen ez az ünnep egyik legfontosabb funkciója.

Kipke Tamás (Magyar Katolikus Rádió)

Felber Zsolt Karácsonyi vers

Odakünn hó dunnában szunnyadt a táj,
Megilletődött bévül a hallgatás.
Szalmából készített díszek táncoltak
A kis fenyőn, mit az erdőből áthoztak.

A család körbeállta az aprócska fát,
Cifra, pompás ajándék nem került alá.
Csak szalmabáb, s kukorica csuhébaba,
Amit sebtében készített az édesapa.

A fa csúcán kopott Jézuska mosolygott,
Angyalról dalolt a család, s imát is mondott.

A szürke falon fény csillant a keresztfáról,
Magszépülve a pislákoló gyertya lángjától.

Halk csilingelés, majd dobbanás hallatszott,
A szívük mélyéből a szeretet kopogtatott.
S parányi aranydiókat gurított a hideg földre,
Beragyogva a szobát, ékesen tündökölte.

S a gyerekek, kik a földön meztélláb álltak,
Angyal szárnyakat, suhanó csillagot láttak.
Szemükbe gyöngycsepp költözött, úgy sirtak,
S visszamosolyogtak a fa csúcán Krisztusnak.

Mégis van karácsony!

Ezüstszurke jégpáncél dermedt a földes útra. Amit a Nap lágy, dédelgető karjaival felmelengetett, azt estére Táltábornok fagyos szívvel megcsontosított. A fák kérge kópajzsként állta a kellemetlen, csípős szelet. Olyan néma volt minden, mintha kihalt volna a világ. Ebben az időben mindenki lehetőleg saját kuckójába húzódott, hogy ott melengesse valamivel megmerevedett lelkét. A Család is a cserépkályha pisálkoló lángjánál bújt meg. Mivel házuk a falu szélén épült, közel az erdőhöz, legalább a tüzelőre nem volt gond. Volt viszont sok minden mással.

József, az apa, a fronton hagyta fél lábát, valahol Doberdónál. Megkeseredett benne az élet. Naphosszat a tüzet bámulta, csonka lábában csak a fájdalom lüktetését érezte, magatehetetlenül ücsörgött. Hadirokkantként filléreket kapott, ami semmire sem volt elegendő. Rosszkedve ráfagyott a Család többi tagjára is. Asszonya, Mária, napszámából, alkalmi munkákból tartotta fenn a háztartást. Kevéske jövedelme az élelmezésüket is csak szűkösen fedezte.

Közeledett Istenfia születésének napja. Ezt már csak a csemeték várták igaz szívből, József és Mária a nélkülözés miatt inkább tehernek tekintette. Mária keserves munkával töltötte napjait. Kora reggel még a holdvilág halk fényénél indult kimerítő útjára, s csak az este korom sötétjében térhetett haza családjához. Otthon öt éhes gyerekszáj várta. Az ifjabb Jóska volt a legidősebb, majd sorban, Jancsi, Pisti, a kis Marika és a legapróbb, Erzsike. A legnagyobb már tíz évet élt, a legkisebb egy is alig múlt. A faluban nem volt iskola, így a közeli városkába kellett volna menniük, de nem is nagyon volt miben. Apjuknak már nem kellett a régi lábbelik, így legalább azt húzhatták a nagyobbak magukra, persze lötyögött is rajtuk rendesen. Kabát sem igen jutott minden gyerekre, meg hát az utazás költségeit sem bírták állni. Így hát maradtak otthoni segítségnek. A két idősebb fiú járt ki az erdőre gallyakat gyűjteni, vizet

húztak fel az öreg kútból, és még amit el tudtak látni a ház körül. A többiek a tisztaszobát tartották rendben, vagy ha kapirgáló volt a ház körül, annak szórtak ki magokat. Most éppen nem volt szárnyas, de ebben az ordító hidegben nem is nagyon hiányzott. A Család kis bevétele általában a szatócsnál landolt, amiből a mindennapi, ház körüli apróságok kerültek haza. Néha volt egy kis elmaradás is az üzletnél, amit bizony a szatócs sem hagyott kamat nélkül. Nem egyszer Mária élő munkával törlesztette a tartozást.

Vészesen közelgett már karácsony, így Mária még többet vállalt, hogy kerüljön valami az ünnepi asztalra. Szenteste előtti nap volt az elszámolás. Mária első útja a szatócshoz vezetett, ahol rendezte nyitott számláját. Nagy öröme még maradt annyi, hogy a falu elején tehenet tartó emberhez menjen friss tehéntejért, hogy elkészülhessen belőle az ünnepi kalács. Remegő léptekkel indult el a jeges úton. Nem szólt előre, hogy tejért menne, de nem is tudhatta, hogy még marad valamicske szolid fizetségéből. Attól tartott, hogy már nem lesz a finom édes fehér tejből. A kapuhoz érve hangos csahos jelezte jöttét. A férfi előjött az istállóból a hangzavarra. A kölcsönös üdvözlést követően Mária megtudta, hogy akad még tej, sőt amikor maradék pénzét előkotorászta vékonyka kabátja zsebéből, a gazda egy egész kanna gőzölgő habos italt hozott elő. Örömetől még a könnyei is kicsordultak. Annyira megilletődött, hogy alig jött hang a torkára. Elpirulva búcsúzott

el, majd óvatos léptekkel araszolt haza. Szép karácsonyunk lesz - gondolta. Hogy fognak örülni a gyerekek! Talán otthon még József is megdicsér.

Otthon József szigorú tekintete vezette be az asszonyt a gyertyafényben és kályhatűzében pillogó szobába. A gyerekek már ágyban voltak. Mária óvatosan az asztalra rakta a teli edényt, majd mosolyogva kínálta Józsefet. A férfiből elpárolgott a kétkedés az asszonnyal szemben, hogy ilyen későn, sötétben talált csak haza. Bólintására Mária egy bögre tejet vitt oda urának, aki lassan kortyolgatva el is tüntette azt. Mária felállt mellőle, fogta a kannát és kivitte az üresen ásító pajtába.

A gyerekek közül, Jancsika a második még nem aludt, ugyan szemét lehunyta, de nem jött álom rá, izgatottan várta a már kapu előtt toporgó ünnepet. Hamarosan a gyertya lángja is vékony füstszálban végződött. A szülők is nyugovóra tértek. Jancsi felült, majd átmászott testvérein, hogy lekerüljön az ágyról. Vékonyka hálóingére egy kabátot húzott, felkapta apjáról maradt cipőjét, s halk léptekkel kiosont a házból. Nem egyszer fordult elő, hogy éjszaka kellett kimennie dolgát végezni, de most az izgalomtól még élénkebb lett. Apja észlelve a kis mocorgást, utána szólt, hogy csukja be jól az ajtót, mert istentelen hideg van odakünn. Jancsi eleget tett apja kérésének, s miután megkönnyebbült, elhatározta, hogy bekukucskál a pajtába, meg van-e még az anyja által féltve beszerzett ital. Jól kitérta a kaput, hogy a Hold is megcsodálhassa a kincset, s persze ő is jól szemügyre vehesse. Csábító illata könnyen odavezette. Főlé hajolt, mosolyogva élvezte a kellemes párat. Arra gondolt, hogy ha a kis ujjacskáját beledugja, abból még nem lehet baj, legalább megnyalja, megkóstolja egy picit a finomságot. Így is tett. Az édes íz elkápráztatta. Óvatosan még egyszer belenyúlt, de most már egész tenyerét belemerítette és az ujjairól lecsorgó lét szívta be szájába. Annyira kellemes volt, hogy már nem tudta abbahagyni.

Mohón, mint egy kiskutya lefetyelte az édes fehérséget. A nyalakodásnak hamarosan vége szakadt. Hirtelen jött erős szélvullat nyikorgatta meg a pajta ajtaját, amitől Jancsi úgy megijedt, hogy lábával feldöntötte a kannát. A kiömlött tejet homokként szívta magába a pajta földje. Véget ért az álom! A kislánynak földbegyökerezett a lába. De én nem akartam! – suttogetta. Félve fordította a kapu felé fejét, szigorú apját képzelve oda. A kapuban nem állt senki, csak a jeges szél suhogott vészjóslón. Jancsi lassan feltápáskodott, majd támolygó mozdulatokkal lépett ki a kapun. Mit tettem? – vádolta magát kétségbeesetten. Nem tudta mitévő legyen. Egyik fele befelé húzta a házba, hogy feküdjön el csöndben, mint a mi sem történt volna, másik fele pedig az igazság elmondására sarkallta. Addig-addig rágta magát, míg lábai a közeli erdőbe vezették...

Pirkadt. A Nap kezdte kinyújtani erőtlen ujjait. A család gyerektagjai frissen, izgalommal feltöltve ugrottak ki az ágyból. Még József is derűsebb volt az elmúlt napokhoz képest. Öreg szemében megcsillant a fény, a várakozás, a szeretet sugara. Mária kedves tekintete siklott végig mindnyájukon. Ahogy számba vette őket, egy kócos kis fej hiányzott. Hol van Jancsi? Jancsika! - kiabált körbe elsőre. Erre a többiek is rákezdték. Mivel sehonnan sem jött felelet, átkutatták a lakás minden zegzugát, hát csak elbújt játékból. Sehoh sem találták. Ekkor József kibökte, hogy Jancsi az éjjel kikéretözött dolgára. Rohanás ki az udvarra! Az árnyékszéknel senki, a pajta ajtaja tárva-nyitva. Középen a felborult tejeskanna és körülötte néma csönd. Tétova lépések, majd szaporább mozdulatok keringtek a pajta körül, majd egyre szélesebb spektrumba gyűrűződött a kétségbeesés. Hangos kiabálás töltötte be a környéket. Mária üvöltve zokogott. Vajon merre mehetett, mert a fagyott földön a nyomok nem árulkodtak semmiről...

Jancsi már messze járt. A jég ölelte mezőn halk koppanások kísérték útján. Forró könnycseppek gördültek le maszatos arcán, lelkiismeret-kutakat fúrván a jégpáncélba. Keservesen hüppögött. Oda a karácsony, ilyen világra meg sem szü-

letik a kis Jézus – gondolta sóhajtozva. Gondolataiba, mint mocsárba fulladt, de lábai csak vitték-vitték előre.

Már a halvány Nap is elvonulóban volt, mintha nem akarná látni mi történik. Lassan ezüstös szürkévé, majd gránitszínűre satírozta az eget. Az emberek a környékről már minden csatlakoztak a kereséshez, de hasztalan. Fáradtan és átfagyva bandukoltak vissza a füstölgő kéményerdő felé. A család és a kitaróbbak még viharlámpákkal próbálták előkeríteni a kislánynak. Az idő előre haladásával a remény is kihűlni látszott. A teljesen elcsigázott József és a másik két fiú szomorú, fájdalmas léptekkel tértek haza a két kislányka mellé. Mária szíve még nem hagyta abba a keresést. Minden hófúttá buckához leguggolt és körmeivel kaparta, hátha alatta fekszik a kis gyermektest. Az egyre sűrűsödő erdőben már halotti sötétség honolt. Mária elfagyott kezét lehelgetve járta a rengeteget. Teste már nem bírta tovább. Lerogyott. Némán szípozott. Kemény fájdalom marta lelkét. Nem akarta elveszíteni Jancsit. Mint bujdosó árny a homályban tért haza. Otthon mindenki szótlánul ült a kályha mellett. Helyet szorítottak a hazatérő édesanyjának. Tapintani lehetett a csendet, mindenki kerülte a másik pillantását. Jézus nem születik meg, Jézus meghalt!

Jancsi észre sem vette, hogy előtte már a szomszéd falu szürke tornya magasodott. Több órája gyalogolt, ereje lassan a földig ért csak. Megállt, lekucorodott, maga alá húzta vézna kis lábait. Testét kezdte átjárni a hideg. Becsukta szemét, s ébren álmodott. Otthon járt, ahol a kályhában piros tűznyelvek táncoltak. A gyerekek körbeugrálják a fenyőgalylyakat. Édesanya hozza az ünnep-illatú friss kalácsot. Karácsonyi énekeket zengnek, és még édesapa is vidáman velük tart. Kibontogatják a kis ajándékokat, szalmabábokat, favonatokat, apró örömeit az apai kéznek. Végül apránként elkortyolgatnak egy kis gőzölgő cikória kávé... Ekkor hirtelen megrándult egyik lába és odalett a szép álom. A kávé ital lágy melegségét elűzve, keserű íz futott össze a szájában. Nincs Jézus! Nincs Ünnap! Legjobb lenne itt végezni!

Alig terjedt el a gondolat az agyában,

amit egy közelgő szekér dőcögő hangja száműzött. A kocsit lassított, a bakról egy ember meresztgette a szemét, hogy mit láthat. Talán csak egy ruha halom, vagy van is benne valami? Leállt a ló, az ember leugrott a kocsiról. Közelebről is szemügyre vette a merev kupacot. Felismerte a falu végén lakó gyereket. Ő maga is ott élt, csak a másik végében. – Hát te mög mit csinálsz itt? – kérdezte, de nem jött felelet. Lekapott egy pokrócot a lova hátról és belebugyolálta a félig megfagyott gyermeket. Óvatosan felrakta a kocsira a még megmaradt két tejeskanna mellé. Most tartott épp hazafelé, miután sikerült jól eladnia majd' az összes tejet itt az ünnepekre. Visszaült a bakra és hangos hõh!-vel elindította a kocsit. Jancsi kislánynak felmelegedett annyira, hogy el tudja mesélni kálváriáját. A tejes végig a hosszú úton csak hangtalanul irányította a szekeret. Nem sokára a falujukba értek. Valamennyi házból színes fények tündököltek, a kémények ezüst füstkarikákat eregettek a csillagok felé. – Na, möggyüttünk! – fordult hátra a tejesember. A fiú leereszkedett a kocsifarából. A falu első kunyhójánál csak alig pislákkolt egy kis bánatos fény sugar. Jancsi kicsit félve közelített az ablakhoz. A férfi látva a fiú bizonytalanságát, a két teli kannát a kezébe kapta és a gyerekek mellett elsuhanva az ajtóhoz tette, majd visszasett a kocsihoz és a lovát biztatva elhajtott.

A fiúcska kicsi buksiját először az ablakhoz szorította. A jégvirágtól nem látott be a hunyorgó világosságba. Jég-hideg kezével kapart egy kis csíkot, azon lesett be. Hunyorgó mécs mellett látta a szomorú, szinte halálra vált családot. Apja kezébe temette arcát, anyja becsukott szemmel hátravetette fejét és halkán hüppögött. A könny száraz medret égetett halvány bőrén. Az ajtó felé óvatosságot. Megpillantotta a két teli tejeskannát. Utána kiáltott volna jótevőjének, de már csak a szekér vékonyodó hangját hallotta. Van Jézuska! Most már bátrabbá vált benne a lélek. A kilincset tétova mozdulattal lenyomta és az ajtóban megcsendült cérnavékonyka hangja:

Boldog karácsonyt!

Felber Zsolt

Szent Márton napján

A Szilágyi iskola tanulóinak és a Szent Margit Katolikus Óvodába járó gyerekeknek 7 évvel ezelőtt indult, immár hagyománnyá vált megemlékezése Szent Mártonról az idén is szentmisével kezdődött, amelyet Stadler László Dezső plébános, az iskola és az óvoda lelki igazgatója mutatott be november 10-én, szombat este a Regina Mundi-templomban. A szilágyis tanulók és tanáraik vidám, énekes műsorral emlékeztek a szentre, hogy az ő élete ösztönözze korunk emberét a tanúságtevő keresztényi életre, Krisztus követésére.

A szentmisét követően a gyermekek szüleikkel és nagyszüleikkel lámpás felvonulással érkeztek az érseki palotához, ahol a nagycsoportos óvodások énekekkel kedveskedtek Márfi Gyula érseknek. Érsek atya szeretettel köszöntötte az ünneplőket.

Az ünnepség végén Dezső atya egy ludat, „Márton-madarat” ajándékozott a főpásztornak.

Szöveg és kép: Demény Anna

Szentségimádás világszerte

Én vagyok az élet kenyere – felelte Jézus. – Aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha. (Jn 6,35)

A 2020-as magyarországi Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve bekapcsolódtunk mi is, a Regina Mundi közössége plébánosunk, Dezső atya vezetésével a világ minden részén azonos időben megtartott szentségimáadásba.

Hatalmas ereje van az egy időben rengeteg helyszínen végzett imának! Ebben az órában kiléphetünk a mindennapi gondokból, letehetjük problémáinkat, kéréseinket Jézus elé, és kérhetjük segítségét, valamint meghallhatjuk az Ő hozzánk intézett szavát, amit a minden napok zajában nem érzékelünk.

Találkozunk ismét 2019 tavaszán, és imádjuk együtt a mi Urunkat, aki az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Ő az Út, az Igazság és az Élet.

Kép és szöveg: Demény Anna

SZENTSÉGIMÁDÁS

December 8-án: Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának az ünnepe

TEMPLOMUNK SZENTSÉGIMÁDÁSI NAPJA ÉS A TEMPLOM FELSZENTELÉSÉNEK ÜNNEPE

A reggel 6.30-kor tartott szentmise és a reggeli zsolozsma után helyezük ki az Oltáriszentséget imáadásra.

7.00-8.00: Csendes szentségimádás
8.00-9.00: Szőlőfürt közösség
9.00-11.00: Csendes szentségimádás
11.00-12.00: Kapcsolat Szerviz
12.00-13.00: Léner-család
13.00-15.00: Csendes szentségimáadás
15.00-16.00: Rózsafüzér Társulat
16.00-17.00: Karitászcsoport
17.00-18.00: Egyházközség (diakónus)
18.00-18.44: Ünnepi szentmise (plébános)

KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
dec. 9.	<i>Bar 5,1-9</i>	<i>Fil 1,4-6.8-11</i>	<i>Lk 3,1-6</i>
dec. 16.	<i>Szof 3,14-18a</i>	<i>Fil 4,4-7</i>	<i>Lk 3,10-18</i>
dec. 23.	<i>Mik 5,1-4</i>	<i>Zsid 10,5-10</i>	<i>Lk 1,39-45</i>
dec. 25.	<i>Iz 52,7-10</i>	<i>Zsid 1,1-6</i>	<i>Jn 1,1-18</i>
dec. 30.	<i>1Sám 1,20-22.24-28</i>	<i>1Jn 3,1-2.21-24</i>	<i>Lk 2,41-52</i>
jan. 1.	<i>Szám 6,22-27</i>	<i>Gal 4,4-7</i>	<i>Lk 2,16-21</i>
jan. 6.	<i>Iz 60,1-6</i>	<i>Ef 3,2-3a.5-6</i>	<i>Mt 2,1-12</i>
jan. 13.	<i>Iz 42,1-4.6-7 vagy Iz 40,1-5.9-11</i>	<i>ApCsel 10,34-38 vagy Tit 2,11-14;3,4-7</i>	<i>Lk 3,15-16.21-22</i>

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai decemberre:

Evangelizációs: A hit továbbadásának szolgálatáért: Hogy azok, akik a hit továbbadásának szolgálatában állnak, a kultúrákkal való párbeszédben megtalálják ehhez a megfelelő nyelvezetet.

Advent folyamán (december 3-tól) minden hétköznap (hétfőtől-péntekig) **hajnali szentmisét** mondunk reggel fél 7-kor. A szokásos reggel 7 órai szentmisék elmaradnak. A hajnali szentmise után imádkozzuk el a zsolozsma reggeli dicséretét.

December 2. **advent 1. vasárnapja.**

December 3-án **Xavéri Szent Ferenc SJ** áldozópap emléknapi van.

December 4-én **Damaszkuszi Szent János** áldozópap és egyháztanító valamint **Szent Borbála** szűz és vértanú emléknapi van.

December 6-án **Szent Miklós** püspök ünnepe van.

December 7-én **Szent Ambrus püspök és egyháztanító** emléknapi van.

December 8: **Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának az ünnepe. Tempломunk felszentelésének ünnepe és szentségimádási napja.** Reggel 6.30-kor szentmisét tartunk. 7 órakor szentségkitétel, ezzel kezdődik az egész napos szentségimádás. 9-től a plébániai közösségek imaóráira kerül sor, majd 17 órától 18 óráig egyházközségi közös szentségimádás, végül ünnepi szentmise lesz.

December 8-9-én **tartósélelmiszert** gyűjt az egyházközségi karitás. Pénzadományt is szívesen fogadunk a rászorulóknak számára.

December 9. **advent 2. vasárnapja.**

December 14-én **Keresztes Szent**

János áldozópap és egyháztanító emléknapi van.

December 15-én **Boldog Brenner János vértanú** áldozópap emléknapi van.

December 15-én 15.30-kor a **plébániai karitás** karácsonyi ünnepséget rendez.

December 16. **advent 3. vasárnapja.**

December 23. **advent 4. vasárnapja.**

December 24-én, vasárnap délután 1/2 4-kor kezdődik a gyermekek és a fiatalok **betlehemes játéka**. Utána a templomot bezárjuk. Este 9-kor nyitjuk ki a templomot, 1/2 10-től **karácsonyi zenés-énekes áhítat** kezdődik, majd **10 órakor** az **éjfél szentmise** következik.

December 25. **karácsony** napja, a vasárnapi rend szerint tartjuk a szentmisét. 1/2 11-től karácsonyi **zenés-énekes áhítatot** tart a Schola Regina.

December 26. **karácsony másnapja**, Szent István, első vértanú ünnepe. Szintén a vasárnapi rend szerint lesznek a szentmisék.

December 27. Szent János apostol és evangélista ünnepe. A nap tartjuk a **János apostol** ünnepéhez kötődő **újbor megáldását** a reggel 7 órai szentmise végén.

December 28. **Aprószentek, vértanúk** ünnepe.

December 29-én **Becket Szent Tamás püspök és vértanú** emléknapi van.

December 30., a **Szent Család ünnepe.**

December 31. Szent I. Szilveszter pápa emléknapi. Este 6 órakor hálaadó szentmisét tartunk, ennek keretében végezzük a szokásos **év végi beszámolót és hálaadást.**

Január 1-jén, újévkor, az Egyházban kiskarácsony, **Szűz Máriát**, mint

Isten anyját ünnepeljük. Ez a nap egyúttal a **béke világnapja** is. A vasárnapi miserend szerint lesznek a szentmisék.

Január 3-án **Jézus Szent Neve.**

Január 6-án **Urunk megjelenése (Vízkereszt)** ünnepe van. **Parancsolt ünnep!** Vasárnapi miserend tartunk.

Hazánkban január 6-án tartjuk **vízkereszt** ünnepét. Aki az ünnephez kapcsolódóan házmegáldást kér, jelentkezzen a plébánián vagy a sekrestyében, hogy alkalmas időpontot egyeztetessünk.

Január 13. **Urunk megkeresztelésének ünnepe.**

A Regina Krónika következő száma január 13-án jelenik meg.

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert a keresztségben újjászülettek: Szabó Ágoston október 28-án, Darida Bence és Darida Levente november 4-én.

...mert az örök hazába költöztek: Pozsonyi Gyuláné sz.: Pintér Klára (96 éves) október 31-én, Frick Józsefné sz.: Beleznai Mária (83 éves) november 5-én, Varjú Istvánné sz.: Varga Zsuzsanna (76 éves) november 9-én, Hancz Istvánné sz.: Horváth Erzsébet (83 éves) november 10-én, Horváth Györgyné sz.: Vitcz Ilona (88 éves) november 14-én, Holecz Lajos (83 éves) november 15-én, Szvath Zoltán (80 éves) november 23-án.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Stadler László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9. **Tel.:** 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna, Kreschka Miklós

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.